

Arrest

nr. 255 334 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 23 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden

gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.10.2020 bij onze diensten werd ingediend door :

[S.H.] [...]

Nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene voegt in zijn aanvraag een medisch attest voor d.d. 11.08.2020. Echter, op dit attest ontbreekt de rubriek "medische voorgeschiedenis". Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, moet de aanvraag 9ter, op straffe van onontvankelijkheid, een standaard medisch getuigschrift bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het KB van 24 januari 2011. De nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift maken het namelijk voor de ambtenaar-geneesheer mogelijk zijn opdracht te vervullen. De aanvraag werd ingediend op 19.10.2020 dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RVV d.d. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Betrokkene maakt in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 04.07.2018. De aanvraag werd echter ingediend op 19.10.2020, dus na de invoegingstreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4° lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen. Verweerder ontving op 26 maart 2021 een afschrift van het verzoekschrift en werd ervan in kennis gesteld dat hij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat op 31 maart 2021, en dus tijdig, een administratief dossier werd overgemaakt. De nota met opmerkingen werd echter pas op 7 april 2021, en dus laattijdig, neergelegd. Deze nota met opmerkingen wordt derhalve, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Aangezien er geen bewijs voorligt dat de bestreden beslissing reeds voor 5 maart 2021 rechtsgeldig aan verzoeker werd ter kennis gebracht kan verweerder niet worden gevolgd waar hij ter terechtzitting stelt dat het beroep laattijdig werd ingesteld en om die reden onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet

.2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

NATIONAAL RECHT:

Artikel 9ter van de Immigratiewet van 15 december 1980 dat slaat op de regularisatieaanvraag om medische redenen, luidt:

«§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttig een recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [3 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.

§ 8. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die bij een aangetekende zending werd overgezonden aan de minister of aan zijn

gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984) .

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr.P.04.0849.N, p. 17). Artikel 3 van het voormelde verdrag primeert op het Belgisch nationaal recht (RVV 3 juni 2016, nr. 169.071, §3.2) .

3.2. De bestreden beslissing schendt de middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (zie stuk nr. 2) :

[...]

Er is geen onderliggende bindend medisch advies van de arts-adviseur.

In toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien verzoekende partij het standaard medisch getuigschrift niet «een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad» bij de aanvraag voegt (art. 9ter, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980).

Zowel regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 2 als regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 4 bij het verzoekschrift tot regularisatie (cf. stuk nr. 5) zijn standaard medische formulieren voorgeschreven bij Koninklijke Besluiten.

De format van het voormelde regularisatieaanvraag stavingstuknr. 4 beantwoordt aan artikel N van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 december 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen.

Het voormelde Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 bevat evenwel geen bepaling die voorgaande standaard medische formulieren opheft en artikel 9ter, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 spreekt van «een» standaard medisch formulier zonder deze te beperken tot de format van artikel N van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011.

Uiteraard moet inhoudelijk de nodige inlichtingen voorhanden zijn opdat de arts-adviseur zijn opdracht zou kunnen vervullen en dit is in casu het geval.

Immers vermeldt pagina 2/5 van het medisch attest (regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 2) de hospitalisatiegeschiedenis (cf. stuk nr. 5) en wordt dit medisch attest van 11 augustus 2020 met de toestemming van verzoekende partij vergezeld conform de «Belangrijke opmerkingen» van hetzelfde Koninklijk Besluit van 21 januari 2011 met meer gedetailleerde medische verslagen (cf. regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 2B) en vervolledigd met het medisch attest van 4 juli 2018 (cf. regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 3, p. 1) waarvan het verzoekschrift vermeldt dat zij integraal deel uitmaken van het verzoek (zie hoger) en volgens het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik

dat zij een beslissing treft, dient rekening te houden met alle elementen waarover zij op dat moment beschikt (RVS 30 juni 2011, nr. 214.351, §§ 2.4.2 en 2.4.3).

Het arrest nr. 214.251 van de Raad van State van 30 juni 2011 slaat verder alleen op het «identiteitsdocument» en overweegt nergens dat de noodzakelijke inlichtingen enkel en alleen in de format van artikel N van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 kan en moet gegeven worden.

Om deze redenen kan verwerende partij niet overtuigend besluiten dat het verzoekschrift tot regularisatie onontvankelijk is .

Schending van artikel 9ter van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Het medische attest van 11 augustus 2020 dat in de zin van artikel 9ter, § 3, 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 wordt voorgelegd is regularisatieaanvraag stavingstuk nr. 2 aangevuld en vervolledigd met de meer gedetailleerde medische verslagen zijnde de regularisatieaanvraag stavingstukken nrs. 2B en 3 (cf. stuk nr. 5).

Dit medisch attest is daarmee niet ouder dan 3 maanden voorafgaand aan de regularisatieaanvraag van 19 oktober 2020 (cf. stuk nr. 5).

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Door de regularisatieaanvraag niet aan de arts-adviseur voor te leggen nog zelf daaromtrent een onderzoek te voeren heeft verwerende partij niet voldaan aan de positieve verplichtingen die haar rusten ingevolge artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd worden opgelegd en waaraan zij omwille van het absolute karakter van het voormelde artikel 3 geenszins kan ontsnappen.

Bij gebrek aan correcte en noodzakelijke informatie meegedeeld door de arts-adviseur of zelf bekomen door eigen onderzoek kon verwerende partij niet op zorgvuldige wijze haar beslissing voorbereiden en stoelen op een correcte feitenvinding (RVS 14 februari 2006, nr. 154.954, § 2.5.4.2) terwijl de aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt en die in haar verzoekschrift worden gedocumenteerd minstens prima facie ernstig zijn.

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden om deze overweging niet te moeten maken of niet in die zin te moeten motiveren.

Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om verzoekers aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Hij heeft hierbij toegelicht dat het door verzoeker neergelegde medisch attest van 11 augustus 2020, waarin de rubriek *“medische voorgeschiedenis”* ontbreekt, geen standaard medisch getuigschrift, conform het model dat werd gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011), is. Hij heeft benadrukt dat het vereist is dat de nodige inlichtingen in een standaard medisch getuigschrift zijn vermeld om de ambtenaar-geneesheer toe te laten om zijn opdracht te vervullen. Daarnaast heeft hij opgemerkt dat het standaard medisch getuigschrift van 4 juli 2018 dat ook werd neergelegd ouder is dan drie maanden en dus niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat in § 3, 3° van deze wetsbepaling is bepaald dat een aanvraag om machting tot verblijf om medische redenen onontvankelijk dient te worden verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van dezelfde wet. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager een standaard medisch getuigschrift overmaakt zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en dat dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag, de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

In casu heeft verweerder, zoals reeds aangegeven, vastgesteld dat het door verzoeker voorgelegde medisch attest van 11 augustus 2020 niet kan worden beschouwd als een standaard medisch attest conform het model dat als bijlage is gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

Verzoeker betwist niet dat in het door hem voorgelegde attest van 11 augustus 2020 de rubriek *“medische voorgeschiedenis”* ontbreekt en hij door dit stuk aan te wenden dus geen gebruik maakte van het standaard medisch getuigschrift dat als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 werd gevoegd.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is ook duidelijk. Om een aanvraag om machting tot verblijf om medische redenen in te dienen, dient gebruik te worden gemaakt van *“een standaard medisch getuigschrift [...] zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”*. Verzoeker stelt dat deze wetsbepaling niet uitsluit dat meer dan één modeldocument kan worden aangewend om een aanvraag om machting tot verblijf om medische redenen in te dienen. Hij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat er meer dan één dergelijk modeldocument zou bestaan dat, na overleg in ministerraad, bij een koninklijk besluit werd vastgesteld en hij toont zeker niet aan dat het attest van 11 augustus 2020, dat hij aanwendde, een dergelijk in een koninklijk besluit voorzien modeldocument is. Zijn uiteenzetting dat in het medisch attest van 11 augustus 2020 allerhande inlichtingen zijn opgenomen en dat tal van gedetailleerde verslagen bij dit attest werden gevoegd, leidt niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat dit attest niet kan worden beschouwd als het in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde standaard medisch getuigschrift.

Door te duiden dat hij bij zijn aanvraag om machting tot verblijf ook een standaard medisch attest dat werd opgesteld op 4 juli 2018 heeft overgemaakt, toont verzoeker verder niet aan dat verweerder op incorrecte gronden zou hebben besloten dat dit document meer dan drie maanden voor deze aanvraag werd ingediend is opgesteld. De Raad merkt hierbij op dat de aanvraag om machting tot verblijf zelf bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2020 werd ingediend, zodat niet kan worden gesteld dat een standaard medisch attest dat op 4 juli 2018 werd opgesteld voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat een standaard medisch getuigschrift niet ouder dan drie maanden mag zijn.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aanvoeren dat het kan volstaan een standaard medisch attest dat niet voldoet aan een in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingen-

wet gestelde termijnvoorwaarde te voegen bij een attest dat geen standaard medisch getuigschrift is om dit laatste attest tot een standaard medisch getuigschrift om te vormen. Zijn redenering is niet in overeenstemming te brengen met voormelde duidelijke wetsbepaling. Bovendien moet worden benadrukt dat het medisch attest van 11 augustus 2020 zelf geen enkele verwijzing bevat naar het standaard medisch getuigschrift van 4 juli 2018 zodat verzoeker thans niet dienstig kan voorhouden als zou het attest van 4 juli 2018 integraal deel uitmaken van het attest van 11 augustus 2020 en dit vervolleden waardoor deze attesten samen dienen te worden gelezen en beoordeeld.

Verzoekers bewering dat verweerder, ter staving van zijn argumentatie, niet dienstig kan verwijzen naar het arrest nr. 214 251 van de Raad van State van 30 juni 2011 doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder in casu verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen als onontvankelijk af te wijzen

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. De vaststelling dat de voorgelegde medische getuigschriften niet voldoen aan de vereisten van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volstaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan een ambtenaar-geneesheer had dienen over te maken voor een verder onderzoek.

Het enkele feit dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, laat op zich ook niet toe om te besluiten dat het leven van verzoeker in gevaar komt of dat hij dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij kan worden opgemerkt deze beslissing niet impliceert dat eventuele noodzakelijk medische zorgen in België niet langer kunnen worden verstrekt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat er een, uit artikel 3 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten om de verblijfsaanvraag toch ten gronde te onderzoeken.

Een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht kan, op basis van verzoekers argumentatie, niet worden vastgesteld.

4.2.4. Er blijkt, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig nuttig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt bijgevolg niet.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te besluiten dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK